

Příběh vojandy

Kde jen mohou ty jehlice být? Říkala jsem si v duchu, zatímco jsem se přehrabovala krabicemi se starými krámy na půdě. Nutně jsem potřebovala najít pletací jehlice, abych mohla uplést mojí milované vnučce šálu na zimu. Od sousedky Marušky jsem se totiž dozvěděla, že letošní zima bude obzvlášť mrazivá. Jen jsem se zatřásla při vzpomínce na 2 roky v pracovním táboře na Sibiři. Chtěla jsem proto, aby byla Blanička v teple a nemusela prožívat ani částečnou zimu jako já.

Zběsile jsem prohledávala jednu krabici za druhou. Vždyť jsem je sem dávala! Najednou jsem ucítila pichlavou bolest v hrudníku. Další bolestná vzpomínka. Ta střela... Rychle jsem zatřásla hlavou v pokusu o vyhnání této myšlenky. Marně. Z hlavy ji nedostanu nikdy. Stále bude někde hluboko v koutku mozku jako malý záškodný skřet čekat na to, až se mi stane nějaká věc, která bude sic jen malinko připomínat tu osudnou chvíli, aby na mě vyskočil a zcela mě pohltil.

Už jsem začala ztrácet naději, že bych snad mohla jehlice nalézt, když v tom jsem nahmatala v jedné krabici něco oválného a plochého. Velikost nepřesahovala velikost dlaně dospělého člověka. Moc dobře jsem věděla, co to je. V ruce jsem držela pamětní medaili, kterou jsem dostala za službu v zahraničí. Ani jsem nedoufala, že ji někdy najdu. Ztratila se před lety, když jsem se s nebožtíkem manželem stěhovala do domu, v němž i nadále bydlím. A najednou se objevila... *Možná to je nějaké znamení*, říkala jsem si v duchu. Možná bych měla Blaničce vyprávět, co jsem zažila. To, že se medaile objevila zrovna v tuto chvíli, je zřejmě znamení, že vnučka už je dostatečně stará na to, aby vyslechla můj příběh a z části i pochopila hrůzy, kterými jsem prošla. Visela na červené stuze se dvěma černými pruhy. Samotnou medaili tvořil lipový věnec, na kterém byl svisle položen meč směřující hrotem dolů. Když jsem ho převrátila v dlaní, na druhé straně se objevil nápis ČESKOSLOVENSKÁ ARMÁDA V ZAHRANIČÍ a pod ním letopočet 1939- 1945.

V momentě, kdy jsem medaili uviděla, se má mysl přesunula z pletacích jehlic a přemýšlením o barvě šály na formulaci příběhu, který jsem měla v plánu Blaničce vyprávět. Nohy mě odnesly z půdy zpět do obývacího pokoje spojeného s malou kuchyňkou, kde Blanička spokojeně seděla na gauči a na klíně se jí rozvalovala naše kočka Bublina. Spokojeně předla, když ji Blaniččiny ruce pomalými pohyby hladily za ušima.

„Blaničko!“ zavolala jsem na ni. Bublina při zvuku mého hlasu přestala příst a otočila svou velkou chlupatou hlavu směrem ke mně.

„Ano, babi?“ odpověděla mi vnučka a upřela na mě svá velká hnědá očka. Musela jsem se usmát. Tak moc mi připomínala její maminku, Lenku.

„Pojď sem, něco jsem ti přinesla ukázat.“ Sundala ze svého klína Bublínu, která se evidentně nenechala vyrušit a znovu se na gauči vrátila do stejné polohy, jako předtím zaujímal na vnuččině klíně. Blanka ke mně přišla a zvědavě chtěla zjistit, co ukrývám v dlaní. Nechtěla jsem ji dlouho napínat, bylo mi jasné, jak je pro dítě těžké vydržet to čekání před odkrytím překvapení. Zpoza zad jsem vytáhla dlaň, která skrývala ono překvapení. Vnučce se rozzářila očka hned, jak jí na medaili padl zrak.

„Jee, co to je, babi?“ ptala se zvědavě. Medaili si opatrně vzala do dlaně a zkoumala každý její záhyb, každou píd' toho blyštivého kovu. „Tohle jsi mi nikdy neukázala!“

„To proto, že dlouhou dobu nebyla k nalezení, broučku,“ pohladila jsem ji při mých slovech po hlavičce. S lehkým úsměvem na rtech mi z úst vypadlo: „Chtěla bys slyšet ten příběh?“ Podívala se na mě rozzářenýma očkama a lehce přikývla. Posadila jsem se do mého oblíbeného křesla a Blanička mi vyskočila na klín.

„Všechno to začalo....“

Minulost

V roce 1923 má očka poprvé spatřila světlo světa. V některých chvílích svého života jsem však litovala, že se tomu tak stalo. Bydlela jsem s rodiči v malé vesničce Kelečín. Má velká modrá očka za mých dětských let však nepoznala radovánky, rodičovskou lásku ani pocit bezpečí. Vše, co bylo náplní našich dní, byla chudoba, práce a strach. Moje rodina byla velmi chudá, jedna z nejchudších v naší vesničce. Otec byl švec. Ale jelikož se vesnička nacházela daleko od jakéhokoli města, nenacházel žádné zákazníky. Nikdo ze sousedů totiž neměl dostatek peněz na koupi nových bot. Měli jsme sotva co jíst. Kvůli tomu otec pil. Hodně. Dříve se snažil pro naši rodinu udělat co nejvíce, pracoval od rána do večera, abychom já a moje sestra Naďa prožily to nejkrásnější dětství. A když nepřicházel nikdo, kdo by si jeho boty koupil, začal upadat do depresí a pít. Každý den seděl večer v krčmě na náměstíčku a zpil se do němoty. Domů se vracel vždy těsně nad ránem. A jelikož je muž, který není řádně při smyslech, schopen všeho, stalo se to nejhorší. Vždy, když přišel domů, maminku zbil. Kvůli maličkostem. Že neměl připravenou teplou večeři (ve 3 hodiny ráno), a tak dále... Někdy se vrátil trochu dřív a já s mou sestřičkou ještě nebyla v posteli. I my jsme se potom stávaly obětí jeho výbuchů vzteku. Často jsem proto měla chuť sbalit si své věci a odejít co nejdál.

Seděla jsem s maminkou a sestrou u stolu a jedla jednoduchou zelnou polévku. Více méně jsme žili pouze z toho, co jsme si vypěstovali sami na malé zahrádce za naším domkem. Bylo 14. Března 1939 a zima se stále nechtěla vzdát své vlády. Z okna jsem viděla lehký blyštivý poprašek sněhu, který pokryl celou zahrádku i boudu našeho hlídacího psa Míši. Najednou jsem uslyšela křik. Všechny tři jsme se na sebe podívaly zděšenými pohledy.

„Zůstaňte tady,“ řekla maminka a zvedla se rychle od stolu. S Naďou jsme vyskočily ze židlí a běžely se podívat k oknu. Maminka zatím přišla ke dveřím, lehce je pootevřela a vykoukla na ulici. Všechny tři jsme ten hrůzný pohled viděly ve stejnou chvíli. Po ulici pochodoval houf vojáků. Ale nebyli to naši vojáci, neměli podkarpatské uniformy. Ty jsem na našich vojácích viděla už mockrát, a tyto se jim ani trochu nepodobaly. Pohled, který se nám naskytoval, byl strašlivý. Vojáci pochodovali v zástupech a rozcházeli se do domů. Z nich vybíhali zděšení obyvatelé, kteří vůbec netušili, co se děje. Vojáci je naháněli zpět a křičeli na ně jazykem, kterému jsem vůbec nerozuměla. Jeden pán, místní kovář, se jim snažil vzdorovat. Byl to chlap jako hora, který si nikdy nenechal nic líbit. Nějaký voják na něj jen namířil svou pušku a... rychle jsem odvrátila zrak, jelikož jsem moc dobře věděla, co bude následovat. Ozval se výstřel a pak zesílený křik obyvatel naší vesničky.

„Rychle, pomozte mi zatarasit dveře!“ křikla maminka a okamžitě jsme ji poslechy. S Naďou jsme vzaly stůl a rychle ho nesly ke dveřím. Rozlily jsme tím polévku, to v tu chvíli však byla naše poslední starost. Stůl jsme pevně zaklínily, aby se k nám nemohl nikdo dostat. Vykoukla jsem z okna na

cestičku, která vedla ke vchodovým dveřím. Pár vojáků mířilo i do našeho domku. Přinášely jsme rychle různé části nábytku, zatímco se těžké kroky blížily k našim dveřím. Někdo vzal za kliku. Všechny tři jsme se rychle schovaly do spíže, doufajíce, že nás zde nenajdou. Najednou se ozval hluk a my pochopily, že naše snahy o zatarasení dveří bohužel selhaly. Mužský hlas se rozezněl po světnici a k němu se přidaly tři další. Tiskly jsme se na sebe a úpěnlivě se modlily k Bohu. Ale naše modlitby zřejmě nebyly vyslyšeny. Dveře od spíže se rozletěly a před námi stáli 4 vojáci v neznámých uniformách. Jeden mě popadl pod paží a hrubě dostal z pevného objetí mé matky a sestry. Když jsme byly všechny tři venku, voják, který vypadal jako jejich velitel, se na nás rozkřikl a začal divoce gestikulovat.

„Co po nás chcete? Nic jsme neprovedly, prosím, odejděte!“ snažila jsem se alespoň trochu situaci utišit. Vojákovi se zlostí a rozhořčením rozšířily zornice a ještě zvýšil hlas. Teď už opravdu křičel. Poslední, co si z té chvíle pamatuju, je jeho dlaň svištící vzduchem a silný náraz do mé tváře. Zatmělo se mi před očima a já omdlela.

Probudila jsem se uprostřed noci. Pravá ruka mi spočinula na tváři a já zasyčela bolestí. Ten bastard... Ale kde je Naďa s maminkou? Co s nimi provedli??? Oknem pronikal paprsek měsíčního svitu a osvětloval tak část světnice. I přes tak malé osvětlení jsem jasně viděla poházený nábytek a rozšlapané potraviny ze spíže.

„Naďo? Maminko?“ zvolala jsem. Odpovědí mi bylo hrobové ticho. Zvedla jsem se a snažila se najít svíčku. V tom jsem ale uslyšela lehounké vzlyky z rohu světnice. Byla to moje maminka. Ležela schoulená v klubičku, rukama si objímala kolena. Její drobné tělíčko se třáslu vlivem tichounkých vzlyků, které vycházely z jejího hrdla. Ležela v malé kaluži krve. Opatrně jsem ji zvedla a podívala se na její tvář. Pod levým okem začal být viditelný monokl a z pravého koutku jí stékal pramínek krve. Krev, ve které ležela, zřejmě pocházela z její hlavy. Pravděpodobně si ji rozsekla o nějaký nábytek, když padala.

„Maminko, co se stalo?“ zeptala jsem se s beznadějí v hlase. „Kde je Naďa?“

„Oni...“ snažila se mi to říct, ale hlas se jí zlomil a maminka propukla v silný pláč. Slzy jí tekly po tvářích proudem jako Niagarské vodopády.

„Co oni? Co jí provedli?“ začala jsem propadat panice.

„Já... snažila jsem se... Ale bylo jich víc...“ pohlédla mi zlomeně do očí a řekla: „Vzali ji s sebou. Naďa je pryč...“ Ten den jsem svou sestru viděla naposledy.

Okupace trvala sice 9 dní, dokázala však po sobě zanechat velkou spoušť. Obchůdky byly vydrancované, domy měly vymlácená okna, pole vypadala zpustošeně. Vzali nám i to málo, co jsme měli. Nerozuměla jsem tomu. Co jsme jim provedli? Mnoho žen nosilo pod srdcem děti maďarských vojáků, kteří je při okupaci surově znásilnili. Za 9 dní dokázali zničit něco, co trvalo obyvatelům vybudovat celý život. Jednou za měsíc chodil do naší vesničky pošťák. Zdá se mu prohýbala pod tíhou poštovní brašny, ve které schovával spousty dopisů. Od konce okupace a ještě dlouho po ní však už skoro žádné dopisy nechodily. Pošťák vždy jen prošel vesnicí, avšak skoro nikomu dopis do ruky nevložil.

Pár měsíců po odchodu Maďarů má matka zemřela. Podlehla souchotinám. Dlouho jsem ji oplakávala, byla to jediné, co mi po Nadě zůstalo. Chvilí jsem se musela starat o otce, který úplně přestal mluvit, jen pil. Pil, pil a pil. Jeho játra před smrtí musela být tvrdá jako kámen. Upil se k smrti. Už jsem ve vesničce Kelečin neměla nikoho. Zbyly mi jen oči pro pláč.

Jaro 1940

Vzpomínala jsem na mé příbuzné v Československu. Jak se jim asi daří? Co dělají? Musí také žít v takové bídě jako my? V malé vesničce nedaleko Prahy bydlela má teta se strýcem a jejich dvěma dcerami, Magdalénou a Annou. V skrytu duše jsem doufala, že na mě také nezapomněli a říkají si, co asi dělám. Síla myšlenky u mě v tu dobu zřejmě pracovala velmi silně a jednou se stalo něco neuvěřitelného.

Jako vždy jednou za měsíc přišel pošťák. Sledovala jsem ho z okna, jak prochází kolem domků mých sousedů a zdraví je. Najednou však zabočil k cestičce, která vedla k našim dveřím. Rychle jsem k nim pospíchala a otevřela dříve, než stačil pošťák zaklepat. Jen se na mě usmál a z brašny vytáhl pomuchlaný dopis. Byl adresován mé matce. Poděkovala jsem mu a zavřela dvířka. Posadila jsem se ke stolu ve světnici a otevřela obálku. Nacházel se v ní jeden list papíru lehce zmačkaný dlouhou cestou v poštáckých brašnách. Srdce mi poskočilo. Ten rukopis jsem znala...Však je od mé tety a strýce! Pořádně jsem ho celý rozložila a začala číst.

12. 11. 1939

Milá Mario,

napsala jsem ti již několik dopisů, všechny se mi však vrátily zpět. Doufám, že tento bude výjimkou a doputuje k vám v pořádku. Vše je u nás přísně kontrolováno. Od jednoho známého jsem se dočetla o té maďarské invazi. Celé dny a noci jsem se modlila k Bohu, abyste vše přežili v pořádku. Snad byly mé modlitby vyslyšeny.

Začala válka, sestro.

16. března přijely do Prahy tanky. Velká kolona tanků, a přesně uprostřed jel kabriolet, ve kterém seděl ON. Hitler. Němci kolem mu provolávali slávu a byli nadšení, že vidí svého vůdce.

Pak začalo peklo. Byly vypracovány seznamy Židů a plné vlaky jich odjížděly někam pryč. Jsem si jistá, že je nečeká nic dobrého.

Německo napadlo Polsko, města byla bombardována. Nejhorší dopadl Gdaňsk. Nejlepší bude, když ti ani nebudu popisovat, co se tam vše dělo...

Budte hrdí takoví, jací jste. Modlím se za vás.

S láskou,

Valerie.

Oči jsem odtrhla od dopisu a upřeně se zahleděla do prázdna. V tu chvíli jsem se rozhodla.

Uteču za nimi.

V domě jsem nechala vše na svém místě. Pouze jsem našla pár prostěradel a přehodila je přes stůl a ostatní nábytek. Chtěla jsem, aby bylo vše v takovém stavu, jak si to pamatuju, pro případ, že bych se vrátila. Do velké brašny, ve které dříve nosil můj otec boty na trh, jsem si dala pár kusů oblečení, které jsem vlastnila. Tři zašedlé lněné košile, které dříve měly barvu čerstvého sněhu, ale našimi nuznými podmínkami ztratily svou barvu. Ještě jsem přibalila šaty po mamince. Přiložila jsem je k nosu a pořádně nasála jejich vůni. Voněly přesně jako maminka, jak si pamatuji... Zahнала jsem nostalgické vzpomínky a složila je pečlivě do tašky. Ještě teplý kožich, který jsem měla na tuhé zimy, a 2 páry tmavě hnědých kalhot. Ze spíže jsem si vzala všechno jídlo, co mi zbylo. Netušila jsem, jak dlouho mi bude cesta trvat, nechtěla jsem trpět hladu a strádat. Bylo krásné jarní odpoledne, proto jsem se rozhodla na sebe vzít jen jednu lněnou košili a vestu. Naposledy jsem se rozhlédla po světnici a zavřela dveře.

Šla jsem mnoho dní a nocí. Nohy mě nesly přes louky a lesy. Snažila jsem se vyhýbat lidským obydlím, byla jsem hodně opatrná. Všude kvetly květiny a zpívali ptáci. Občas jsem zahlédla i nějakou tu srnku, kolouška nebo lištičku, ale vždy, když mě viděli, zmocnil se jich strach a utekli. Nohy už mi přestaly konat tak dobrou službu jako na začátku mé výpravy, občas jsem již únavou zakopávala o kořeny a kameny.

Nevěděla jsem přesně, kde jsem se nacházela, ale srdce mi říkalo, že budu již brzy u cíle. Jak moc jsem se mylila...

Ušla jsem asi 100 kroků a uslyšela hlasité volání ruských vojáků, kteří běželi směrem ke mně. Rychle jsem se otočila a snažila se jim utéct, mé pokusy však byly marné. Jeden z vojáků mě silně chytil pod paži a nutil mě lehnout si na zem. Vzpírala jsem se mu, moc, a proto poslední, co si pamatuju, byl prudký úder do hlavy. Pak vše zčernalo.

Ležela jsem na studené zemi. Jelikož jsem slyšela jasně povědomý zvuk vlaku jedoucího po kolejích, usoudila jsem, že se nacházím právě v něm. Pomalu jsem otevřela oči a rozhlédla se kolem sebe. Malými okénky u střechy vagónu dovnitř dopadalo pár paprsků slunečního svitu, které však osvětlovaly pouze malou část. Bylo tu se mnou ještě asi dalších 30 žen. Všechny měly zasmušilé výrazy, některé plakaly, jiné spaly na zemi. Posadila jsem se a opřela se o dřevěnou stěnu vlaku.

„Kam nás vezou?“ zeptala jsem se nejbližší z nich. Podívala se na mě utrápenýma očima a pronesla pouze 2 slova, ze kterých mi běhal mráz po zádech.

„Do gulagu.“

Náš vlak dorazil po několika dnech do pracovního tábora na Kolymě. Už jsem o těchto pracovních táborech něco slyšela. Nazývají se GULAGY. Prý se tam vozili lidé, kteří vládě byli nepohodlní. Nebylo to zrovna místo, kam by člověk chtěl jet na dovolenou. Jen málokdo z vězňů přežil.

Po vystoupení z vlaku jsme vyfasovaly pracovní úbory. Poté nám byly přiděleny práce. Některé ženy musely jít pracovat do kobaltových dolů, mně byla naštěstí přiřazena práce v sovchozu. Naše práce byla o mnoho lepší než pracovníků v kobaltových dolech, které brzy umíraly. Můžu říct, že jsem viděla

vojáky, jak vynášejí mrtvá těla, házejí je do velkých jam, které následně zapalují. Těžká práce nebyla jediný důvod, proč tolik pracovníků tábora umíralo. Nacházel se totiž na Sibiři, a každou zimu tu teploty dosahovaly až -50 stupňů celsia. Mnoho lidí proto zemřelo na podchlazení, nemoce a na hlad. Dostávali jsme jen omezený přiděl jídla, který by nám nestačil ani při klidném životě v mé rodné vesničce, natož zde, kde byla ukrutná zima a pracovali jsme doslova až do úplného vyčerpání. O soukromí se nám ani nezdálo. Společné sprchy, toalety a dokonce i postele. Na každého vězně připadalo asi 50 cm postele. Byly to obrovské dvoupatrové palandy, které byly dlouhé asi 6 metrů. Na každý se vešlo 12 lidí. Mačkaly jsme se na sebe a o soukromí a osobním prostoru se nám ani nezdálo. Avšak při tuhých zimách přišlo toto soužití vhod, jelikož jsme se navzájem zahřály a netrpěly tolik zimou. Ztratila jsem veškerou naději... Když už jsem si myslela, že zde zemřu, přišla zpráva, která byla jako světlo na konci tunelu. Ruská vláda vyhlásila amnestii pro české občany.

Byla jsem přijata do Česko-slovenské armády. Jelikož jsem byla v pracovním táboře kvůli podezření ze špionáže, nejprve mě nechtěli vzít, ale díky zásluhám Heliadora Píky jsem se dostala pryč a přidala se k armádě. 21. června 1940 vznikla v Buzuluku první československá jednotka. Po rychlém výcviku a několika měsících tvrdé dřiny jsem se dostala přes tituly vojína, svobodníka, desátníka, četaře a rotného až k titulu ROTMISTR. Stala jsem se velitelkou protiletadlového dělostřelectva. Každý den jsme ovládali obrovská děla ráže 85mm, především kanóny SOV – V.Z. 1939/52-k. Sestřelovali jsme nepřátelská letadla. Neměla jsem dobrý pocit, že to děláme. Myslela jsem na ty, kteří naší zásluhou umírali v kokpitech letadel. Ale byla to má práce a alespoň jsem nemusela mrznout a pracovat až do úplného vyčerpání v gulagu.

Jednoho dne byla naše jednotka poslána do Kyjeva. Měli jsme ho osvobodit od Němců, ostatně stejně jako každé město, které jsme osvobozovali. Když jsme tam dorazili, našli jsme jen trosky něčeho, čemu se dříve říkalo město. Zbyly jen obrovské hromady sutí, pod kterými leželi mrtví a těžce ranění. Lidé nám děkovali, oslavovali... Bylo jim vidět na očích, jak moc se jim ulevilo, že přišla pomoc.

Měli jsme na seznamu ještě další města, která bylo potřeba osvobodit ze spárů německých vojsk, proto jsme postupovali dál. Cestu nám však zatarasila německá vojska, která provedla protiútok proti nám a Rudé armádě. Vrátili jsme se proto zpět do již osvobozeného Kyjeva, abychom nabrali síly a připravili se na boj.

Na konci roku 1943, bylo to 30. prosince, jsme zaútočili na vesnici jménem Ruda, která byla okupována německými vojsky, přesněji jednotkami Waffen SS. Díky našemu útoku jsme jim pronikli do týla a na náš seznam jsme si připsali další osvobozenou vesnici. Byli jsme již hodně unavení, avšak naše dosavadní úspěchy nás hnali dál a dál.

O den později jsme zahájili útok na Bílou Cerekev. Boje trvaly 3 dny, za tu dobu jsme však ztratili velký počet našich vojáků. S některými jsem ještě ráno seděla a mluvila o jejich rodinách a životě po skončení války, ale po tomto boji se již ke svým blízkým nevrátí. Zemřelo zde i mnoho vojáků, které se mnou ovládaly protiletadlová děla. Padaly mrtvé k zemi těsně vedle mě. Říkala jsem si, že nějaký anděl strážný musí nade mnou držet ochrannou ruku.

Současnost

„Babi, ty jsi moje hrdinka!“ podívala se na mě Blanička zářícíma očima. Pouze jsem se na ní usmála a pokračovala.

***Minulost ***

V září roku 1944 byly naše jednotky nasazeny do Karpatsko-dukelské operace. Vše začalo 8. září. Vzduchem létaly kulky a ozývaly se hlasité výbuchy. Mnoho postřelených mužů a žen padalo k zemi, když je zasáhly nepřátelské střely a ani já jsem nebyla výjimkou...

9. září se stále prudce bojovalo jako první den. Boje neutichávaly a naše ztráty byly veliké. Po zemi ležela mrtvá těla a přeživší vojáci se museli pohybovat mezi nimi. Mým tělem najednou projela strašlivá bolest. Nemohla jsem dýchat, začala se dusit, měla jsem pocit, že se mi plíce plní tekutinou. Zasáhli mě, oni mě zasáhli! Byla první myšlenka, která mi proletěla hlavou. Najednou jsem slyšela všechen hluk zastřeně. Zvuk střel svištících vzduchem, žalostný křik a bolestivé výkřiky vojáků... Pak jsem se již propadla do nekonečné tmy.

Probudila jsem se v nemocnici. Všude na lůžkách kolem mě leželi ranění vojáci, a sestřičky běhaly od jednoho raněného k druhému, aby každému poskytly co nejlepší péči. Podívala jsem se na svůj hrudník. Byl obvázáán a při každém nádechu jsem cítila pichlavou bolest na levé straně trupu.

Kvůli mému zranění jsem se již do bojů nevrátila. Z nemocnice mě propustili po 4 měsících, ale nabídli mi práci ošetřovatelky raněných. Převazovala jsem popáleniny, které utrpěli v boji, podávala morfium proti bolesti a každý den mluvila s vojáky, kteří se nemohli vyrovnat se ztrátou svých kamarádů nebo přišli o končetiny. A tak jsem poznala svého budoucího muže... Byl jedním z vojáků, se kterými jsem mluvila. Byla to láska na první pohled...

7. 5. 1945 podepsali v Remeši generál Eisenhower a generál Alfred Jodel kapitulaci Německa. Rusové byli již v tu dobu v Berlíně a pro nás to znamenalo konec bojů a strachu. Konečně jsem se mohla po skončení války vrátit do Československa ke svým příbuzným. Díky válce jsem přišla o mnoho přátel a rodinu, ale poznala jsem muže mého života, pravé přátelství a oddanost tomu, čemu věříme.

Současnost

Když jsem skončila s vyprávěním, oko mi padlo na Blaničku, která lehce oddychovala na mém klíně. Očka měla zavřená, ruce složené pod hlavou a nožky přitažené k hrudníku. Vypadala tak klidně, jako panenka. Její kaštanově hnědé vlásky se volně rozprostíraly na mé zástěře a hrudník se zvedal vlivem poklidných pravidelných nádechů. Bylo mi jasné, že ji mé vyprávění unaví. Opatrně jsem se zvedla z křesla v pokusu neprobudit ji. Levá ruka mi spočinula pod její hlavičkou a pravá ruka pod pokrčenými koleny. Jemně jsem ji zvedla a přenesla do jejího malého pokojíku, který v mém skromném domečku měla.

Přemýšlela jsem nad tím, co mi Blanička řekla. Její slůvka mi pořád hrála v hlavě. „Babi, ty jsi moje hrdinka.“ Vykouzila mi úsměv na tváři. Když jsem pak pomalu usínala v posteli, uvědomila jsem si jednu zásadní věc. Mohla jsem být hrdinka pro mnoho lidí. Ovšem pro ně byli hrdiny i další vojáci a vojandy, kteří chránili svou vlast. Ale pro mou milovanou vnučku jsem byla hrdinka jediná. A to pro mě znamenalo víc než cokoliv jiného.

Dominika Kubátová, studentka Gymnázia Jana Palacha Mělník, 16 let